

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

T. A. K.

zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem

se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č.j. VS-11039/833/2-2014

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru správního a krajského živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 10. 2014, č.j. JMK 53618/2014, sp. zn. S-JMK 53618/2014 OSP-B-Lu, kterým byla dle § 47 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“) zamítnuta žádost žalobce o vydání osvědčení o státním občanství České republiky otce žalobce J. T. K. (dále též „otec“), s uvedením údaje o tom, že otec žalobce byl ke dni 16. 1. 1968 československým státním občanem.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nesprávnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Konkrétně správním orgánům vytkl nesprávné právní posouzení čl. I. Úmluvy o naturalisaci mezi Československem a Spojenými Státy, vyhlášené pod č. 169/1929 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalobce učinil nesporným, že otec získal státní občanství USA naturalizací v roce 1956. Jelikož naturalizace proběhla v době, kdy Československo stále technicky legislativně vedlo válku s Japonskem, nebylo možno na případ otce ustanovení čl. I. Úmluvy aplikovat. Proto jeho otec naturalizací v roce 1956 nepozbyl své československé státní občanství v USA. Taktéž jej nemohl pozbýt ani po ukončení válečného stavu s Japonskem dne 7. 5. 1957, a proto byl otec ke dni 16. 1. 1968 československým státním občanem. Na podporu uvedených tvrzení poukázal na webové stránky konzulátu České republiky v USA.
4. Namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Žalovanému vytkl nedostatečné odůvodnění zaujatého právního názoru, a to pouhými odkazy na nálezy Ústavního soudu, které nebyly jakkoli rozvedeny, konkretizovány a aplikovány na případ žalobce. Taktéž nesouhlasil s nedostatečným vypořádáním žalobcem v odvolání uvedené konkrétní právní polemiky. Žalobou napadené rozhodnutí tak nebylo řádně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
5. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 1. 2016 nesouhlasil s žalobními námitkami a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že vycházel ze závěrů Ústavního soudu obsažených v nálezu sp. zn. II. ÚS 307/97, zde Ústavní soud vymezil dobu, kdy Československo vedlo válku na období od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957. Rovněž tak vycházel ze závěrů Ústavního soudu konkrétně z jeho usnesení sp. zn. I. ÚS 726/2000, II. ÚS 24/2001 a II. ÚS 2812/2009, s tím, že válečný stav nevyloučil aplikaci čl. I. Úmluvy jednou provždy, pouze tuto aplikaci odložil, a odložené důsledky, tedy pozbytí státního občanství, nastaly po ukončení válečného stavu. Otec žalobce tudíž nebyl československým státním občanem ke dni 16. 1. 1968, neboť československé státní občanství pozbyl nejpozději dne 8. 5. 1957.

7. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl

III.

Obsah správního spisu

8. Žalobce podal ke správnímu orgánu I. stupně žádost ze dne 5. 5. 2014 o vydání osvědčení o státním občanství České republiky, zdali byl otec žalobce ke dni 16. 1. 1968 (tj. ke dni narození žalobce) československým státním občanem. V žádosti uvedl, že otec nabytí státní občanství USA dne 29. 3. 1956 na vlastní žádost. K žádosti přiložil kopii a úřední překlad Potvrzení o udělení občanství č. 7488154 ze dne 29. 3. 1956 o tom, že otec žalobce byl přijat jako občan Spojených států amerických dne 29. 3. 1956.
9. Součástí správního spisu je Osvědčení o československém státním občanství ze dne 14. 6. 1946, č. 129561-46-III, dle kterého otec žalobce byl k tomuto datu československým státním občanem.
10. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 24. 10. 2014, č.j. JMK 53618/2014, sp. zn. S-JMK 53618/2014 OSP-B-Lu podle § 47 zákona o státním občanství žádost žalobce zamítl. V odůvodnění shrnul výsledky provedeného archivního šetření o otci žalobce. Poukázal na to, že otec žalobce se stal státním občanem Československa dle § 28 všeobecného občanského zákoníku z roku 1811 a že nebylo zjištěno, že by pozbyl československé státní občanství propuštěním ze státního svazku či odnětím. Za prokázané považoval, že otec žalobce nabytí státní občanství USA dne 29. 3. 1956 naturalizací. Správní orgán I. stupně citoval čl. I. Úmluvy a uvedl, že Úmluva zamezovala dvojímu státnímu občanství, neboť nabytím státního občanství jedné smluvní strany pozbyla daná osoba státní občanství druhé smluvní strany. Citoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 307/97, dle kterého *doba, kdy vede země válku*, trvala od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957. Správní orgán I. vycházel rovněž z usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 726/2000, II. ÚS 24/2001 a II. ÚS 2812/2009, dle kterých se Úmluva sice v období válečného stavu neaplikovala, avšak po jeho ukončení odložené důsledky Úmluvy nastaly. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že otec žalobce nepozbyl československé státní občanství dne 29. 3. 1956, nýbrž jej pozbyl později dne 8. 5. 1957, kdy došlo k ukončení doby, kdy země vedla válku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že nebylo zjištěno, že by otec žalobce po 8. 5. 1957 nabytí československé státní občanství zpět, a proto ke dni 16. 1. 1968 otec žalobce nebyl československým státním občanem. Vysvětlil, že nezodpovídá za nesprávně uvedené informace na webových stránkách zastupitelského úřadu České republiky v New Yorku, přičemž nemůže na základě nich rozhodnout v rozporu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně shrnul, že zamítl žádost žalobce, neboť otec žalobce nebyl ke dni 16. 1. 1968 československým státním občanem, když československé státní občanství pozbyl v důsledku čl. I. Úmluvy.
11. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že otec žalobce nemohl pozbýt československé státní občanství v důsledku čl. I. Úmluvy. Tento článek nebylo možné aplikovat, jelikož k naturalizaci otce žalobce došlo v době, kdy Československo vedlo válku.
12. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým zamítl jeho odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2014 potvrdil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí se ztotožnil se skutkovým stavem zjištěným správním orgánem I. stupně. K právnímu posouzení věci vysvětlil, že Úmluva obsahovala speciální způsob pozbývání československého státního občanství, kterému nepředcházelo

řízení o propuštění z dosavadního státního svazku, pozbytí československého občanství nastalo bez dalšího nabytím státního občanství USA. Citoval čl. I. Úmluvy a vysvětlil, že v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 307/97 považoval za *dobu, kdy země vede válku* období od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957. Válečný stav však nepovažoval za důvod pro vyloučení aplikace čl. I. Úmluvy jednou provždy, neboť smyslem úpravy nebylo umožnění dvojího občanství, nýbrž vytvoření překážky pro vyvázání se z povinností, které občané mají v době válečného stavu; po jeho ukončení dočasně odložené důsledky, tj. zánik československého občanství, nastaly. Otec žalobce tak pozbyl československé občanství, a to v roce 1957. Žalovaný tak potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť otec žalobce nebyl ke dni 16. 1. 1968 československým státním občanem, když československé občanství pozbyl nejpozději dne 8. 5. 1957.

IV.

Posouzení žaloby

1. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
2. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
3. Žaloba není důvodná.
4. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
5. Podle § 47 zákona o státním občanství zjistí-li krajský úřad po provedeném šetření, že podmínky pro vydání osvědčení jsou splněny, osvědčení žadateli vydá; rozhodnutí se v takovém případě písemně nevyhotovuje. V opačném případě žádost zamítne.
6. Podle čl. I. Úmluvy o příslušnících Spojených Států, kteří byli anebo budou naturalisováni na území československém bude se míti ve Spojených Státech za to, že ztratili svou dřívější příslušnost a stali se příslušníky Československa.

Navzájem o příslušnících Československa, kteří byli anebo budou naturalisováni na území Spojených Států, bude se míti v Československu za to, že ztratili svou dřívější příslušnost a stali se příslušníky Spojených států.

Předcházející ustanovení tohoto článku nebudou platiti pro příslušníka jedné z obou zemí, který dosáhne naturalisace v druhé zemi v době, kdy jeho země vede válku.

Slovem "příslušník" ve smyslu, v jakém je ho použito v této úmluvě, označuje se osoba, která jest příslušníkem Spojených Států nebo Československa podle zákonů tam platných.

Slovo "naturalisovaný" vztahuje se k naturalisaci osoby starší jedenadvaceti let, která jí byla udělena k její vlastní žádosti za jejího trvalého pobytu v zemi naturalisační, a k naturalisaci osoby mladší jedenadvaceti let nabyté naturalisací jednoho z rodičů v předpokladu, že tato osoba nabyla trvalého bydliště v zemi naturalisační.

7. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

8. Předně lze konstatovat, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že otec žalobce nabytí dne 29. 3. 1956 naturalizací státní občanství USA, přičemž tato skutečnost zjevně vyplývá z Potvrzení o udělení občanství č. 7488154 ze dne 29. 3. 1956 otci žalobce, které žalobce předložil ke své žádosti ze dne 5. 5. 2014. Není sporu ani o tom, že otec žalobce byl před nabytím amerického občanství státním občanem Československa. Rovněž není sporné, že *doba, kdy země vede válku* dle čl. I. Úmluvy, trvala od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957 (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 5. 1999, sp. zn. II. ÚS 307/97), a že právě v této době otec žalobce nabytí naturalizací státní občanství USA. Přičemž výše uvedené skutečnosti mají oporu i ve správním spise.
9. Sporné v dané věci je toliko právní posouzení ustanovení čl. 1 Úmluvy; konkrétně ve vztahu k právní otázce, zdali otec žalobce v důsledku ukončení válečného stavu Československa pozbyl dřívější československé státní občanství na základě čl. I. Úmluvy, tj. v důsledku své naturalizace v USA dne 29. 3. 1956, anebo byl dále státním občanem Československa.
10. Soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2001, sp. zn. I. ÚS 726/2000, ve kterém se Ústavní soud zabýval účinky čl. I. Úmluvy v situaci, kdy původně československý občan nabytí americké státní občanství dne 7. 6. 1943, tedy v době, kdy Československo vedlo válku: *„Existence válečného stavu nemohla vyloučit platnost čl. 1 Úmluvy jednou provždy. Smyslem této úpravy totiž nebylo umožnění dvojího státního občanství, nýbrž vytvoření překážky, zabráňující „vyvázání se z povinností“, vyplývajících z existence válečného stavu; po ukončení válečného stavu takto odložené důsledky Úmluvy (v daném případě zánik čs. státního občanství) proto nastaly. Z toho vyplývá, že stěžovatel skutečně pozbyl československé státní občanství nejpozději v roce 1957.“* (srov. obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2001, sp. zn. II. ÚS 24/01 a ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2812/09). Uvedené závěry Ústavního soudu lze plně aplikovat i v nyní projednávané věci.
11. Soud tak v souladu s výše uvedenou judikaturou konstatuje, že ustanovení čl. I. Úmluvy je třeba podrobit jak jazykovému výkladu, tak je současně nezbytné přihlídnout ke smyslu dané úpravy. Obecným pravidlem čl. I. Úmluvy bylo, že československý občan nabytím amerického státního občanství ztratil bez dalšího své původní československé státní občanství a naopak, čímž se zabráňovalo situaci, aby jedna osoba měla ve stejném čase vícero státních občanství. Zvláštní úpravu tento článek obsahuje pro případ válečného stavu obou smluvních stran Úmluvy. Vyhlášení válečného stavu bezesporu ve své podstatě znamená pro dotčený stát stav nejvyššího ohrožení a opodstatňuje tak i řadu výjimečných opatření, jež ohrožený stát přijímá za účelem zajištění své zvýšené ochrany. Pokud tedy československý občan nabytí americké státní občanství v době od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957, tj. v době, kdy Československo vedlo válku, nepozbyl ihned své československé státní občanství, neboť pozbytí původního státního občanství bylo odloženo na okamžik skončení válečného stavu. Smyslem této úpravy bylo eliminovat nežádoucí situaci, kdy by se československý občan nabytím amerického státního občanství vyvázal z povinností, které měl vůči Československu, jež bylo ve válečném stavu. Poté, kdy již došlo k ukončení válečného stavu, stav ohrožení země pominul a nastaly účinky předpokládané čl. I. Úmluvy, tedy pozbytí původního státního občanství.
12. V nyní projednávané věci otec žalobce nabytí americké státní občanství naturalizací dne 29. 3. 1956, tudíž v době, kdy Československo vedlo válku. Pozbytí jeho československého občanství tak bylo po dobu trvání válečného stavu, tj. od 17. 9. 1938 do 7. 5. 1957, toliko dočasně odloženo. Po ukončení válečného stavu otec žalobce dle čl. I. Úmluvy své původní

československé občanství pozbyl, tj. ke dni 8. 5. 1957. Vzhledem k tomu, že správní orgány nezjistily, že by otec žalobce později československé, resp. české státní občanství nabyl, postupovaly v souladu se zákonem o státním občanství a čl. I. Úmluvy, když zamítly žalobcovu žádost o vydání osvědčení o státním občanství jeho otce ke dni 16. 1. 1968. Přičemž pozdější nabytí československého státního občanství otcem žalobce v dané věci netvrdil ani žalobce.

13. Pro úplnost soud konstatuje, že se mu na webových stránkách konzulátu České republiky v New Yorku nepodařilo dohledat informace, na které žalobce poukazuje v podané žalobě a které měly podporovat jeho závěr o tom, že jeho otec nepozbyl československé státní občanství. Soud se přesto domnívá, že na posouzení věci nemohou mít jakýkoli vliv toliko informativní a obecné údaje nacházející se na webových stránkách konzulátu České republiky.
14. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývají konkrétní skutkové a právní závěry, k nimž žalovaný ve svém rozhodnutí došel. V této souvislosti soud poukazuje na bod [61] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016 – 64, kde Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu vypořádání námitek uvedl následující: „... *Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.“* Právní závěry přijaté Nejvyšším správním soudem lze bezesporu vztáhnout i na danou věc. Soud konstatuje, že žalovaný přesvědčivě a jasně, s odkazy na relevantní judikaturu Ústavního soudu a s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním predestřel v žalobou napadeném rozhodnutí své skutkové a také právní závěry týkající se aplikace čl. I. Úmluvy, čímž naprosto dostatečně vypořádal odvolací námitky žalobce. Žalovaný provedl rozsáhlé archivní šetření, pečlivě zjistil a v rozhodnutí popsal skutkový stav věci, který odpovídá listinám založeným ve správním spise, své právní závěry opřené o

judikaturu Ústavního soudu srozumitelně prezentoval a dále aplikoval na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

15. Rozhodnutí není ani nesrozumitelné, a proto nepřezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, v němž bylo uvedeno následující: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v obecné rovině považovat zejména ta rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou jednoznačné ve vztahu k výroku.*“. Jak je již uvedeno výše, z žalobou napadeného rozhodnutí právní závěry zřetelně vyplývají, jelikož z něj je patrný důvod, pro který nebylo vydáno žalobci osvědčení o tom, že otec žalobce byl ke dni 16. 1. 1968 československým státním občanem. S ohledem na shora uvedené žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně, jasně a určitě odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu